

Rolnummer 5291
Arrest nr. 8/2013 van 14 februari 2013

ARREST

In zake : de prejudiciële vraag over artikel 47bis, § 6, van het Wetboek van strafvordering, zoals dat artikel werd gewijzigd bij artikel 2, 2°, van de wet van 13 augustus 2011 « tot wijziging van het Wetboek van strafvordering en van de wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis, om aan elkeen die wordt verhoord en aan elkeen wiens vrijheid wordt benomen rechten te verlenen, waaronder het recht om een advocaat te raadplegen en door hem te worden bijgestaan », gesteld door het Hof van Beroep te Luik.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit rechter J.-P. Snappe, waarnemend voorzitter, voorzitter M. Bossuyt, en de rechters E. De Groot, L. Lavrysen, A. Alen, J.-P. Moerman, E. Derycke, J. Spreutels, P. Nihoul en F. Daoût, bijgestaan door de griffier F. Meersschaut, onder voorzitterschap van rechter J.-P. Snappe,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. Onderwerp van de prejudiciële vraag en rechtspleging

Bij arrest van 12 januari 2012 in zake het openbaar ministerie en de nv « INBEV Belgium », burgerlijke partij, tegen Patrick Migliorini, waarvan de expeditie ter griffie van het Hof is ingekomen op 19 januari 2012, heeft het Hof van Beroep te Luik de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schendt artikel 2, § 6 [lees : artikel 2, 2°], van de wet van 13 augustus 2011 - tot wijziging van het Wetboek van strafvordering en van de wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis, om aan elkeen die wordt verhoord en aan elkeen wiens vrijheid wordt benomen rechten te verlenen, waaronder het recht om een advocaat te raadplegen en door hem te worden bijgestaan -, dat een artikel 47bis, § 6, invoert in het Wetboek van strafvordering, in die zin geïnterpreteerd dat het onmiddellijk van toepassing is op het hangende geschil en in zoverre de zelfincriminerende verklaringen kunnen worden gebruikt als gegeven dat andere bewijselementen versterkt, de artikelen 12, tweede lid, en 13 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met de artikelen 6 en 7 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en artikel 15 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten ? ».

Memories zijn ingediend door :

- de procureur-generaal bij het Hof van Beroep te Luik;
- Patrick Migliorini, die keuze van woonplaats doet te 4020 Luik, rue de Chaudfontaine 1;
- de Ministerraad.

Patrick Migliorini en de Ministerraad hebben memories van antwoord ingediend.

Op de openbare terechtzitting van 13 november 2012 :

- zijn verschenen :
 - . Mr. S. Berbuto, tevens *loco* Mr. M.-M. Dubois, advocaten bij de balie te Luik, voor Patrick Migliorini;
 - . Mr. P. Schaffner, Mr. E. Jacobowitz en Mr. A. Poppe, advocaten bij de balie te Brussel, voor de Ministerraad;
- hebben de rechters-verslaggevers P. Nihoul en E. De Groot verslag uitgebracht;
- zijn de voornoemde advocaten gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschied

Het Hof van Beroep te Luik, waarbij door het openbaar ministerie hoger beroep is ingesteld tegen een vonnis waarin met name uit de debatten twee processen-verbaal worden geweerd waarin bekentenissen van de beklaagde zijn opgetekend, stelt vast dat de sanctie van het weren van die verklaringen uit het dossier een correcte toepassing vormt van het arrest dat op 27 november 2008 door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens werd gewezen in de zaak *Salduz t. Turkije*. Het Hof van Beroep is evenwel van mening dat het rekening dient te houden met de wet van 13 augustus 2011 « tot wijziging van het Wetboek van strafvordering en van de wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis, om aan elkeen die wordt verhoord en aan elkeen wiens vrijheid wordt benomen rechten te verlenen, waaronder het recht om een advocaat te raadplegen en door hem te worden bijgestaan », aangezien artikel 10 van die wet de datum waarop zij in werking treedt op 1 januari 2012 bepaalt. Het Hof oordeelt dat die wet, krachtens artikel 3 van het Gerechtelijk Wetboek, onmiddellijk van toepassing dient te zijn op de zaak die bij het Hof aanhangig is gemaakt. Het Hof van Beroep doet opmerken dat de in die wet gekozen optie niet die is van de uitsluiting van de zelfincriminerende verklaringen afgelegd zonder dat een advocaat daarbij aanwezig was, maar wel die van « het bewijs dat dient te worden versterkt » door andere bewijselementen. Het Hof is van mening dat die situatie een risico van afbreuk aan de beginselen van wettigheid en voorzienbaarheid in de strafrechtspleging, alsook een risico van schending van artikel 13 van de Grondwet doet ontstaan, waarbij sommige rechtscolleges de wet in die zin toepassen dat zij het gebruik van de zelfincriminerende verklaringen toelaat en andere zich voegen naar artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens zoals het door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens wordt geïnterpreteerd, om ervan af te wijken. Het Hof beslist bijgevolg de hiervoor vermelde prejudiciële vraag te stellen.

III. In rechte

- A -

A.1.1. P. Migliorini, geïntimeerde partij voor het Hof van Beroep te Luik, is van mening dat uit het nieuwe artikel 47bis van het Wetboek van strafvordering lijkt te kunnen worden afgeleid dat een veroordeling zou kunnen worden uitgesproken alleen op basis van een verklaring afgelegd zonder dat de rechtsonderhorige op de hoogte is gebracht van zijn recht zichzelf niet te beschuldigen en het stilzwijgen te bewaren of op basis van een verhoor afgenomen zonder dat een advocaat daarbij aanwezig was (dat wil zeggen zonder overleg en/of zonder bijstand tijdens het verhoor), indien het niet gaat om het enige element waarop de veroordeling is gegrond. Hij gaat ervan uit dat aldus geïnterpreteerd, artikel 47bis, § 6, van het Wetboek van strafvordering niet in overeenstemming is met de vereisten die door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zijn uiteengezet op basis van artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens. Hij verwijst in dat opzicht naar het advies dat door de afdeling wetgeving van de Raad van State is uitgebracht over die toen ontworpen bepaling.

A.1.2. P. Migliorini herinnert eraan dat het beginsel van wettigheid en voorzienbaarheid in strafzaken van toepassing is op heel de strafrechtspleging. Hij is van mening dat de strafrechtspleging de beoordelingsbevoegdheid van de rechtscolleges ten aanzien van de gevolgen van de niet-inachtneming van de grondrechten, te dezen van de ondervraagde personen, zoveel mogelijk dient te beperken. Hij gaat ervan uit dat de in het geding zijnde bepaling niet beantwoordt aan die vereisten.

A.1.3. Ten slotte doet P. Migliorini gelden dat het nieuwe artikel 47bis, § 6, van het Wetboek van strafvordering onbestaanbaar is met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet omdat het de categorie van personen waarop het betrekking heeft, belet het voordeel te genieten van de vereisten die door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zijn uiteengezet op basis van artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens. Hij voegt eraan toe dat de in het geding zijnde bepaling een discriminatie tot stand brengt onder de rechtsonderhorigen die zonder advocaat worden verhoord, naar gelang van de sanctie die de rechtscolleges waarbij de zaak aanhangig is gemaakt, op dat verhoor zullen toepassen, en dat de ernst van die discriminatie wordt versterkt in het licht van artikel 13 van de Grondwet, aangezien de rechtsonderhorige niet kan kiezen welke rechtbank ertoe zal worden gebracht zijn eventuele schuld en de straf die hij moet ondergaan, te bepalen.

A.2.1. De procureur-generaal bij het Hof van Beroep te Luik, appellant voor het verwijzende rechtscollege, preciseert dat de tekst van de getoetste norm alleen verbiedt een veroordeling uitsluitend te gronden op een onwettig verkregen bekentenis en dat die bekentenis de overtuiging van de rechter dus op bepalende wijze kan

gronden maar dient te worden versterkt. Hij voegt eraan toe dat die lezing moet worden onderscheiden van die welke van de bekentenis die werd verkregen zonder dat een advocaat daarbij aanwezig was uitsluitend een steunbewijs zou maken van andere elementen die bepalend zouden zijn.

A.2.2. In hoofdorde doet de procureur-generaal bij het Hof van Beroep te Luik gelden dat de prejudiciële vraag klaarblijkelijk niet dienstig is voor de oplossing van het rechtsgeding dat voor het Hof van Beroep hangende is, aangezien dat laatste aan het Hof een vraag van algemene aard stelt met het doel uiteenlopende jurisprudentiële interpretaties te vermijden.

Hij gaat vervolgens ervan uit dat het door de verwijzende rechter opgeworpen probleem van grondwettigheid berust op het verkeerde uitgangspunt volgens hetwelk de sanctie voor de niet-inachtneming van de vereisten om de wettigheid van bepaalde verhoren te verzekeren een wet op de rechtspleging zou zijn en bijgevolg onmiddellijk van toepassing zou zijn op de hangende rechtsgedingen. Aangezien de sanctie voor de onregelmatig gestelde handeling tot doel heeft een gebrek ten tijde van het verhoor te verhelpen, gaat hij echter ervan uit dat de getoetste norm als « bewijswet » dient te worden gekwalificeerd, zodat het beginsel van onmiddellijke toepassing te dezen dient te worden gemilderd. In dat opzicht herinnert hij eraan dat aangezien het verhoor een gereguleerde handeling is die wordt gesteld vóór de zaak bij de feitenrechter aanhangig wordt gemaakt, de geldigheid ervan wordt beoordeeld in het licht van de regels die van toepassing zijn op het ogenblik waarop het werd opgetekend en niet op het ogenblik waarop de rechter uitspraak doet. Hij preciseert dat te dezen de verhoren over de geldigheid waarvan de eerste rechter uitspraak diende te doen, werden opgetekend in overeenstemming met de bepalingen die van toepassing waren op het ogenblik waarop zij werden afgenomen.

Ten slotte gaat hij ervan uit dat, zelfs indien men veronderstelt dat het aangevoerde grondwettigheidsgebrek bewezen is, dat gebrek in andere normen ligt dan die welke het voorwerp uitmaakt van de prejudiciële vraag, aangezien dat gebrek te maken heeft met de toepassing in de tijd van de getoetste norm en niet met de getoetste norm zelf. Daaruit dient, volgens hem, dus te worden besloten dat de prejudiciële vraag geen antwoord behoeft.

A.2.3. In ondergeschikte orde is de procureur-generaal bij het Hof van Beroep te Luik van mening dat de in het geding zijnde bepaling bestaanbaar is met artikel 12, tweede lid, van de Grondwet. Hij doet gelden dat noch vóór, noch na 1 januari 2012 de door de verwijzende rechter beschreven situatie zonder een bij de wet ingestelde procedurele oplossing was, waarbij geen enkele delegatie van bevoegdheid door de wetgever is verleend ten voordele van de uitvoerende macht. Hij voegt eraan toe dat zelfs indien men ervan uit zou moeten gaan dat de wetgever die kwestie niet zou hebben geregeld, men zou dienen vast te stellen dat de juridische regeling van de bekentenis in strafzaken die blijft van de vrije bewijslevering en dat de feitenrechter soeverein blijft om de waarde en de draagwijdte ervan te beoordelen.

Hij zet uiteen dat er een verzoenende interpretatie bestaat die erin bestaat te erkennen dat de in de getoetste norm vervatte sanctie slechts van toepassing is op de bekentenissen die vanaf 1 januari 2012 op onregelmatige wijze werden verkregen, waarbij de vroegere bekentenissen nog steeds aan de vroegere wet onderworpen zijn, zodat de sanctie afgeleid uit artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens erin bestaat dat niet op exclusieve of bepalende wijze ermee rekening kan worden gehouden om een veroordeling te gronden.

A.2.4. De procureur-generaal bij het Hof van Beroep te Luik doet gelden dat de in het geding zijnde norm eveneens bestaanbaar is met artikel 13 van de Grondwet, aangezien de wet van 13 augustus 2011 noch de bevoegdheid van de rechtscolleges in strafzaken, noch de voor die rechtscolleges gevolgde procedure heeft gewijzigd. Ten overvloede gaat hij ervan uit dat door te eisen dat een veroordeling ook wordt gegrond op andere elementen dan bekentenissen afgelegd zonder de raadpleging of de bijstand van een advocaat, de wetgever de leringen van de supranationale rechtspraak in intern recht heeft omgezet, waarbij hij de beoordelingsmarge heeft gebruikt die hem is voorbehouden.

A.2.5. De procureur-generaal bij het Hof van Beroep te Luik gaat voorts ervan uit dat de in het geding zijnde bepaling de artikelen 12, tweede lid, en 13 van de Grondwet, in samenhang gelezen met de artikelen 6 en 7 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en met artikel 15 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, niet schendt. Wat artikel 6 van het voormelde Verdrag betreft, is hij van mening dat het onderzoek ervan niet tot andere conclusies leidt dan die welke hij reeds heeft geformuleerd in verband met artikel 13 van de Grondwet. Bovendien gaat hij ervan uit dat de in het geding zijnde bepaling losstaat zowel van artikel 7 van het eerstgenoemde Verdrag als van artikel 15 van het laatstgenoemde Verdrag.

A.2.6. Ten slotte is hij van mening dat met het nieuwe artikel 47bis, § 6, van het Wetboek van strafvordering in elk geval de verdragsvereisten in acht worden genomen luidens welke, indien het recht op de

bijstand door een advocaat is geschonden, een strafrechtelijke veroordeling mogelijk blijft indien zij niet alleen gegrond wordt op de bekentenissen die werden verkregen zonder dat de advocaat daarbij aanwezig was, maar de schuld door andere elementen wordt aangetoond. Hij legt de nadruk op het feit dat de door de wetgever bepaalde sanctie geen afbreuk doet aan de bevoegdheden van de rechter om vrij, op algemene wijze, de waarde van een bekentenis te beoordelen.

A.3.1. De Ministerraad is in hoofdorde van mening dat het antwoord op de prejudiciële vraag niet dienstig zou kunnen zijn voor de oplossing van het rechtsgeding dat voor het Hof van Beroep hangende is. Hij doet gelden dat, behalve indien men aan de wet van 13 augustus 2011 een retroactief karakter toekent en niet alleen een onmiddellijke toepassing, niet ervan kan worden uitgegaan dat de verhoren van de beklagde van 1 en 2 december 2008 waarvan de processen-verbaal door de eerste rechter werden geweerd, strijdig zijn met de wet van 13 augustus 2011, aangezien op het ogenblik van de verhoren het recht op de bijstand door een advocaat nog niet door de wet was gewaarborgd. Hij besluit daaruit dat het Hof van Beroep te Luik te dezen artikel 47*bis*, § 6, van het Wetboek van strafvordering niet moet toepassen en dat het zich ertoe moet beperken te onderzoeken welk lot aan die processen-verbaal moet worden voorbehouden, waarbij het enkel dient te verwijzen naar de rechtspraak van het Hof van Cassatie en die van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

A.3.2. In ondergeschikte orde is de Ministerraad van mening dat, hoewel het nauwelijks nog twijfel lijdt dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens ervan uitgaat dat de systematische weigering van de bijstand door een raadsman tijdens het verhoor van een persoon op zich volstaat om te besluiten tot een niet-voldoening aan de vereisten van artikel 6 van het Verdrag, datzelfde niet geldt indien de interne wet die bijstand organiseert, maar dat men dan de gevolgen van de schending van dat recht voor het vervolg van de strafrechtspleging dient te bepalen. Hij herinnert eraan dat, overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, artikel 6 van het Verdrag de toelaatbaarheid van een bewijs als dusdanig niet reglementeert en dat die aangelegenheid in de eerste plaats tot het interne recht behoort. Hij leidt daaruit af dat het de Belgische wetgever vrijstond de gevolgen te regelen die verbonden zijn aan een schending van het recht op de bijstand door een advocaat op het vlak van de toelaatbaarheid van het bewijs tijdens het strafproces. Hij doet vervolgens gelden dat de sanctie van de uitsluiting van het onwettig verkregen bewijs vergelijkbaar is met de sanctie van de automatische nietigheid van dat bewijs en verwijst in dat opzicht naar het arrest nr. 158/2010 van het Hof. Hij stelt bijgevolg vast dat noch de artikelen 12 en 13 van de Grondwet, noch de artikelen 6 en 7 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, noch artikel 15 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten de automatische uitsluiting vereisen van het bewijs dat is verkregen met schending van het recht op de bijstand door een advocaat.

A.3.3. De Ministerraad voegt ten slotte eraan toe dat de in het geding zijnde bepaling de rechter niet belet te weigeren rekening te houden met het bewijs dat werd verkregen met schending van het recht op de bijstand door een advocaat indien het gebruik ervan mocht leiden tot een schending van het recht van de betrokkene op een eerlijk proces en dat het derhalve aan de rechter toekomt te beoordelen, rekening houdend met alle omstandigheden eigen aan de zaak, of de verzamelde bewijselementen ondanks de schending van het recht op de bijstand door een advocaat al dan niet toelaatbaar kunnen worden verklaard.

A.4. P. Migliorini antwoordt dat de redenering die de procureur-generaal bij het Hof van Beroep te Luik en de Ministerraad ertoe brengt te besluiten tot de nutteloosheid van de prejudiciële vraag, vragen doet rijzen ten aanzien van artikel 6 van het Europees Verdrag en van artikel 13 van de Grondwet. Zijnerzijds is hij van mening dat het antwoord dienstig is voor de oplossing van het rechtsgeding dat voor de verwijzende rechter hangende is.

Ten gronde antwoordt hij dat uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens kan worden afgeleid dat het nieuwe artikel 47*bis*, § 6, van het Wetboek van strafvordering, in zoverre het de feitenrechter toelaat rekening te houden, zelfs als steunbewijs, met de verhoren die werden afgenomen zonder dat een advocaat daarbij aanwezig was, strijdig is inzonderheid met artikel 6 van het Europees Verdrag.

A.5. De Ministerraad antwoordt dat de vraag niet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet beoogt en dat de overwegingen die P. Migliorini heeft uiteengezet ten aanzien van de schending van die bepalingen dus onontvankelijk zijn.

- B -

B.1.1. Aan het Hof wordt een vraag gesteld over artikel 47*bis*, § 6, van het Wetboek van strafvordering, ingevoegd bij artikel 2, 2°, van de wet van 13 augustus 2011 « tot wijziging van het Wetboek van strafvordering en van de wet van 20 juli 1990 betreffende de voorlopige hechtenis, om aan elkeen die wordt verhoord en aan elkeen wiens vrijheid wordt benomen rechten te verlenen, waaronder het recht om een advocaat te raadplegen en door hem te worden bijgestaan », dat bepaalt :

« Tegen een persoon kan geen veroordeling worden uitgesproken die enkel gegrond is op verklaringen die hij heeft afgelegd in strijd met de §§ 2, 3 en 5 met uitsluiting van § 4, wat betreft het voorafgaandelijk vertrouwelijk overleg of de bijstand door een advocaat tijdens het verhoor ».

B.1.2. De wet van 13 augustus 2011 strekt ertoe de Belgische wetgeving in overeenstemming te brengen met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake het recht op de toegang tot een advocaat en op diens bijstand gedurende de inleidende fase van het strafproces. Met zijn eerste arrest dienaangaande, gewezen in verband met de situatie van een verdachte die was aangehouden en ondervraagd door de politie, heeft het Europees Hof geoordeeld :

« Een nationale wetgeving kan aan de houding van een beklaagde tijdens de aanvangsfase van de ondervragingen door de politie gevolgen verbinden die beslissend zijn voor de vooruitzichten van de verdediging in elke latere strafrechtelijke procedure. Artikel 6 vereist in een dergelijk geval normaal gezien dat de beklaagde reeds tijdens de eerste stadia van de ondervragingen door de politie de bijstand van een advocaat kan genieten » (EHRM, 27 november 2008, *Salduz t. Turkije*, § 52).

« [...] opdat het in artikel 6.1 verankerde recht op een eerlijk proces voldoende ‘ concreet en effectief ’ blijft, [...], dient in de regel de toegang tot een advocaat te worden verleend vanaf de eerste ondervraging van een verdachte door de politie, tenzij in het licht van de bijzondere omstandigheden van de zaak wordt bewezen dat er dwingende redenen bestaan om dat recht in te perken. Zelfs indien dwingende redenen uitzonderlijk het weigeren van de toegang tot een advocaat kunnen rechtvaardigen, mag een dergelijke beperking - wat ook de rechtvaardiging ervan moge zijn - niet op onrechtmatige wijze afbreuk doen aan de rechten die uit artikel 6 voortvloeien voor eenieder die wegens een strafbaar feit wordt vervolgd [...]. In beginsel wordt op onherstelbare wijze afbreuk gedaan aan de rechten van de verdediging wanneer incriminerende verklaringen die zijn afgelegd tijdens een politieverhoor zonder de mogelijke aanwezigheid van een advocaat, worden gebruikt om een veroordeling te gronden » (*ibid.*, § 55).

B.1.3. Artikel 47bis, §§ 2, 3 en 5, van het Wetboek van strafvordering waarborgt, wat betreft het recht op het overleg met de advocaat en het recht op de bijstand door de advocaat tijdens het verhoor :

- het recht voor de persoon die niet van zijn vrijheid is beroofd en die ervan wordt verdacht een misdrijf te hebben gepleegd waarvan de straf aanleiding kan geven tot het verlenen van een bevel tot aanhouding, om vóór het eerste verhoor een vertrouwelijk overleg te hebben met een advocaat;

- het recht voor de persoon die ervan wordt verdacht een misdrijf te hebben gepleegd en die van zijn vrijheid is beroofd, om vanaf dat ogenblik en vóór het eerste verhoor een vertrouwelijk overleg te hebben met een advocaat en het recht om te worden bijgestaan door een advocaat tijdens de ondervragingen die door de politiediensten, de procureur des Konings en de onderzoeksrechter worden geleid, totdat de onderzoeksrechter eventueel een bevel tot aanhouding verleent.

B.2. In de prejudiciële vraag wordt het Hof verzocht artikel 47bis, § 6, van het Wetboek van strafvordering te onderzoeken « in zoverre de zelfincriminerende verklaringen kunnen worden gebruikt als gegeven dat andere bewijselementen versterkt ».

B.3. Bij zijn arrest nr. 7/2013 van 14 februari 2013 heeft het Hof in de in het geding zijnde bepaling het woord « enkel » vernietigd. Uit die vernietiging volgt dat de zelfincriminerende verklaringen die werden verkregen met schending van het recht op de bijstand door een advocaat, niet kunnen worden gebruikt om er een veroordeling op te baseren, zij het in combinatie met andere bewijselementen.

B.4. Zonder dat het nodig is de door de Ministerraad en door de procureur-generaal bij het Hof van Beroep te Luik opgeworpen excepties van onontvankelijkheid te onderzoeken, stelt het Hof vast dat de prejudiciële vraag zonder voorwerp is geworden.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

De prejudiciële vraag is zonder voorwerp.

Aldus uitgesproken in het Frans en het Nederlands, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op de openbare terechtzitting van 14 februari 2013.

De griffier,

De wnd. voorzitter,

F. Meersschant

J.-P. Snappe